DE UNDE TREBUIE PORNITĂ, CU ADEVĂRAT, ÎMBUNĂTĂȚIREA FOTBALULUI

Un nou campionat a început, etapele sale vin cu tot cortegiul lor de frămîntări și griji săptămînale, de comentarii felurite, cu licăriri de speranțe sau cu decepții, cu discuții aprinse, contradictorii, pornite din pasiuni de club, din pasiuni locale sau — lucrul cel mai pozitiv — din pasiune pură și simplă pentru fotbal.

Un început de campionat precede un început, nu prea îndepărtat, de sezon internațional care — lucru sigur — vine și el cu aceeași vîltoare de totdeauna a preocupărilor momentane, imediate, aduce și el un plus de efervescență discuțiilor din cercurile fotbalistice, anunță de pe acum dezbateri aprinse în presa noastră sportivă ca și în paginile de sport ale cotidienelor, din ce în ce mai bune gazde, în coloanele lor, pentru fenomenul sportiv în general și pentru fotbal în special.

O dată început campionatul, o dată intrați în febra preliminariilor Campionatului mondial, s-ar putea ca aceste două evenimente centrale ale activității fotbalistice să ne ocupe într-atît, încît să uităm (sau, în cazul cel mai bun, să lăsăm pe un plan secundar al preocupărilor) problemele de bază ale fotbalului nostru, probleme dezbătute larg și cu aprindere (uneori, chiar cu o pasiune surprinzătoare) în ultima vreme, mai ales după eșecurile dureroase de la Zürich și Budapesta și după „rateul" din preliminariile olimpice, cînd am pierdut la București o calificare ce ne zîmbise la Berlin.

Problemele fotbalului au fost dezbătute în ultimul an mai larg, mai activ și poate chiar mai competent ca oricînd în istoria practicării la noi a acestui sport. Activiști sportivi, specialiști și tehnicieni ai fotbalului, antrenori, jucători, vechi internaționali, profesori, ziariști, spectatori pasionați sau simpli cetățeni cărora nu le este indiferentă o activitate care îmbracă azi ample implicații sociale au discutat fotbalul nostru, impasul său, căile de redresare. **S-au făcut în ședințe sau în coloanele presei, zeci și zeci de propuneri, remarcabile, mai înainte de orice, prin buna intenție care a stat la baza lor, prin dorința fiecăruia de a pune umărul la urnirea din loc a unui car împotmolit.**

În coloanele revistei noastre, receptive la orice propunere care poate aduce o contribuție la redresarea fotbalului nostru, am publicat păreri ale specialiștilor, ca și ale simplilor amatori de fotbal, ale unor antrenori cu reputație, ca și ale unor cititori sau corespondenți ocazionali, după cum și noi, ca redactori ai unei publicații care dorește să servească fidel interesele celei mai populare ramuri sportive din România, am căutat ca în articolele redacționale să ne spunem punctele de vedere.

Ei bine, este acum momentul să facem o sinteză. Nu vom trece în revistă tot ce s-a spus în legătură cu rămînerea în urmă a fotbalului românesc în comparație cu alte sporturi (fenomen pe cît de real, pe atît de dureros, mai ales că toată lumea a subliniat că aveam posibilități să fi făcut și în fotbal mai mult), nu vom reaminti care au fost greșelile și cine sînt vinovații, nu vom face lista propunerilor, inovațiilor, căilor trasate și nici măcar nu vom încerca să combatem idei care nu ni se par juste sau aplicabile în acest moment, în stadiul actual al mișcării noastre sportive.

Repetînd și subliniind respectul pe care-l avem pentru toate opiniile exprimate în legătură cu redresarea fotbalului, pentru simburele constructiv cuprins în fiecare, ne exprimăm părerea că, în general, a existat o oarecare confuzie în ceea ce privește răspunsul la întrebarea „de unde trebuie să vină în primul rînd îmbunătățirea fotbalului?" — și **„care sînt primele pîrghii pe care trebuie apăsat?**

Fără a respinge vreo sugestie, fără a căuta să atenuăm responsabilități sau să evităm drumurile nepavate, fără să renunțăm la căutări, noi găsim că LUCRUL CEL MAI BUN PE CARE-L AVEM DE FĂCUT AZI ESTE SĂ VEDEM CE PUTEM FACE AZI, în condițiile actuale, cu posibilitățile actuale.

Examinarea atentă a situației ne-a dus la concluzia că avem de urmat două căi principale:

— o cale mai lungă și mai grea, întretăiată de multe obstacole, cu rezultate doar în viitor, care se cheamă MUNCA DE INTRODUCERE ȘI DEZVOLTARE A FOTBALULUI ÎN ȘCOLI, ÎN RÎNDUL TINERETULUI ȘI COPIILOR, CREAREA UNEI REALE BAZE DE MASE A ACESTUI SPORT;

— o cale pe care putem (și trebuie) să pășim imediat și care se cheamă MUNCA TEMEINICĂ ÎN SECȚII, EXPLOATAREA LA MAXIMUM A POSIBILITĂȚILOR ACTUALE, EXIGENȚA ÎN PROCESUL DE INSTRUIRE-ANTRENAMENT, ACREDITAREA FERMĂ A IDEII CĂ, ÎNAINTEA ORICĂROR MĂSURI ADMINISTRATIVE SAU „DE SUS", ÎMBUNĂTĂȚIREA FOTBALULUI VINE DE LA JUCĂTORI ȘI DE LA ANTRENORI.

Desigur, fotbalul nostru are și alte probleme „în suferință", **cadrele de antrenori, numărul și calificarea acestora; situația bazelor sportive; calitatea materialelor și echipamentului; contactul cu progresele antrenamentului modern practicat în străinătate; structura organizatorică și stilul de muncă al F.R.F. și al organismelor sale; sistemul competițional la diverse eșaloane etc., etc.**

Dar credem că cele două căi principale, pe care le-am notat mai sus, sînt cele pe care trebuie să pornim cu un plus de energie și de perseverență, ele sînt — ca să folosim un termen cunoscut din economie — „pivoții de bază", verigile principale.

Să intrăm puțin în detalii, deși nu este rostul acestui articol (și nici n-am putea-o face într-un simplu articol) să clarifice multitudinea de aspecte pe care le comportă două probleme de bază ale fotbalului nostru, cum sînt cele enunțate.

Prima cale, aceea care trebuie să ne ducă spre un număr masiv de tineri practicanți activi și în mod organizat ai fotbalului, este anevoioasă și îndelungată. În această privință, F.R.F. a trecut la lucru elaborînd planul de măsuri privind îmbunătățirea activității fotbalistice în rîndul copiilor și juniorilor, plan pe care cititorii noștri îl cunosc, noi publicînd în numărul 110 al revistei textul integral. **Cele numai 700 de echipe de copii și juniori existente azi în întreaga țară, situația de „paria" a fotbalului în școli, numărul infim al antrenorilor care lucrează cu copiii, evasi-inexistența terenurilor afectate acestora, lipsa materialului și echipamentului adecvat vîrstei, toate acestea constituie nu numai acte de acuzare dar, dacă vreți să folosim un paradox, însăși circumstanțe atenuante pentru slăbiciunile fotbalului nostru de azi.** Iată de ce un obiectiv central al întregului ansamblu de măsuri țintind la progresul fotbalului românesc trebuie să fie crearea unui sistem de organizare, de pregătire a copiilor și juniorilor, care să ducă, în 1970, la existența a **8.000 de echipe de copii și juniori,** așa cum se propune, **la mari campionate școlare, la apariția terenurilor simple** pe lîngă școli și cluburi, la nominalizarea în 40 de orașe a unor **terenuri pentru folosirea în exclusivitate de către copii și elevi.**

Larga difuzare a fotbalului în masa de tineri e calea cea mai lungă de redresare dar — în același timp — și cea mai sănătoasă. Această acțiune a început. Pentru anul în curs, se propune înființarea de echipe în o cincime din școli. E un început, e oricum un pas înainte.

Acțiunea trebuie însă susținută cu energie, nu numai de F.R.F. ci și de C.N.E.F.S., ca și de alte foruri care au căpătat recent, prin Legea cu privire la dezvoltarea activității de educație fizică și sport, atribuții și responsabilități certe în acest domeniu. Pentru că, să recunoaștem, drumul către obiectivul propus, are destule greutăți.

Timpul liber al tineretului de azi e mult mai drămuit decît al nostru, în copilăria noastră. Școala, alte activități îi solicită mult mai mult pe tineri. Învățătura, televizorul, automobilul, magnetofonul, o mulțime de distracții moderne tentante, largile posibilități de turism și excursii, ca și concurența unor ramuri sportive azi mult mai răspîndite în România decît cu 20—30 de ani în urmă, toate acestea nu sînt de loc condiții de ansamblu favorabile atragerii tineretului spre fotbal. Lipsa de terenuri (al căror număr, în ultimii ani, a început, din motive binecunoscute, mai mult să scadă decît să crească) este și ea o dificultate. Lipsa de antrenori pentru copii, cerințele financiare însemnate ale unui sistem competițional specific, precum și o anumită atmosferă nefavorabilă fotbalului în școală sau în familie, sînt alte obstacole reale și a căror învingere nu stă, din păcate, numai în posibilitățile organelor sportive.

Trebuie să intervină activ și Ministerul Învățămîntului, U.T.C.-ul (ce ar fi dacă s-ar iniția niște acțiuni pentru amenajarea de terenuri prin muncă voluntară?), **Consiliul Național al Pionierilor, U.G.S.R.-ul, Consiliile populare județene, municipale, orășenești, unele ministere producătoare de material sportiv.**

Ce putem face însă acum? Trebuie oare să așteptăm cu mîinile în sîn, roadele unei acțiuni „cu bătaie lungă"? Evident, nu! Posibilități să avem un fotbal mai bun există și azi și ele trebuie căutate în **MUNCA DE INSTRUIRE DUSĂ ÎN SECȚIILE CLUBURILOR ȘI ASOCIAȚIILOR.**

Oare, **jucătorii, figurile principale ale fotbalului, nu pot face,** tocmai ei, **nimic pentru calitatea sportului căruia i s-au dedicat și de pe urma căruia trăiesc sau obțin avantaje pe care** (să spunem lucrurilor pe nume!) **nu le au sute de mii de tineri, de vîrsta lor, cu pregătire superioară, care muncesc zilnic incomparabil mai mult și care, la locurile lor de muncă, au responsabilități infinit mai mari?** Nimeni nu i-a obligat pe jucători să se dedice acestui sport. Și l-au ales ei singuri. Din motive care merg de la simpla plăcere, pînă la calcule personale, ca facilități în urmarea unei facultăți, înlesniri în satisfacerea stagiului militar sau în ocuparea unor servicii, călătorii în străinătate ș.a.m.d. Nu vrem să apăsăm prea mult o pedală care i-ar putea deranja pe drept cuvînt pe unii dintre fotbaliștii echipelor noastre fruntașe, elemente valoroase pe plan social ca și fotbalistic, dar nici **nu putem ocoli la infinit partea de răspundere a jucătorilor, pe care toate dezbaterile din ultima vreme i-au cam ocolit și menajat.** Vedem cu toții meciuri slabe, în care jucătorii manifestă indolență, se menajează, au comportări nesportive, care jignesc pe spectatorul care vine să-i vadă și plătește pentru aceasta.

Cine e de vină pentru toate astea? Oare, la antrenamente se lucrează îndeajuns? Înainte de a compara unele aspecte organizatorice ale fotbalului din alte țări și de a decreta că noi am rămas în urmă din cauza unei reglementări diferite sau din cauza unor greșeli ale forurilor de resort, **n-ar fi mai bine să vedem dacă nu cumva însăși mentalitatea jucătorilor noștri, optica lor asupra fotbalului, felul cum înțeleg ei să muncească pentru a ajunge să joace bine, toate aceste aspecte nu sînt — ele, în primul rînd — diferite de fotbalul cu care vrem să ne comparăm?**

Din păcate, sînt mulți jucători obișnuiți mai mult să ceară, decît să dea, care fără a depune o muncă, o sîrguință, un interes corespunzător exigențelor fotbalului internațional, agită steagul pretențiilor și al răsfățului. Diverse teste și anchete comparative au dovedit riguros exact, pe bază de cronometru și măsurători medicale, că la **noi, atît în antrenament cît și în meci, nu se depune efortul cerut fotbaliștilor de valoare medie de pe continent sau din lume.** Este adevărat că uneori noi obținem și rezultate bune, ca urmare a talentului de care jucătorii români nu sînt lipsiți. Dar n-am putea face mult mai mult dacă am împleti talentul cu munca? **A sosit credem, momentul ca și fotbaliștii să-și facă un serios examen de conștiință și nu să asiste impasibili la niște frămîntări și dezbateri care-i privesc, dar al căror ascuțiș i-a cam ocolit pînă acum.**

Cît despre antrenori, trebuie s-o spunem răspicat că nici contribuția lor n-a fost cea așteptată. **Ei ar trebui să se detașeze de inerția și comoditatea jucătorilor,** să fie promotori activi ai metodelor de antrenament moderne, să dovedească exigență și — mai ales — consecvență. Aflați, din păcate, de multe ori la cheremul jucătorilor sau între ciocan și nicovală (jucători-club) antrenorii trebuie să fie mai bine apărați de federație, să li se ridice prestigiul și autoritatea.

Experiența altor sporturi de la noi probează că prin muncă se poate obține performanță, chiar fără existența unei largi baze de masă. Să fim obiectivi și să recunoaștem **că nici la caiac-canoe, nici la handbal sau volei, nici la canotaj academic sau la scrimă, nici la rugbi,** nu avem o masă atît de largă de practicanți ca cea din alte țări, pe care însă, la aceste sporturi, le întrecem. De ce? Pentru că — nu ne temem că am putea fi contrazișI — cu acei puțini sportivi pe care-i avem se muncește bine, pregătirea lor e sistematică și intensă. Din cîteva sute de scrimeri sau caiaciști, din cîteva mii de voleibaliști sau handbaliști am scos campioni mondiali. De ce, atunci, să nu admitem că, fie și în actualele condiții ale fotbalului nostru, am putea prin muncă și seriozitate, prin devotament și perseverență, să scoatem rezultate mai bune?

* * *

A început un nou campionat.

S-ar putea ca el să ne cuprindă în vraja sa, în vîrtejul său.

De aceea am simțit nevoia acestui articol care nu vrea altceva decît să aducă aminte (deși, poate, nu e nevoie) că fotbalul nostru are în continuare lipsurile sale, poate multe, poate foarte multe, care trebuie să ne preocupe și în plin campionat ca și în pauze, și cînd venim după insuccese și cînd acestea nu ne agită.

Să mergem cu hotărîre pe cele două căi arătate mai sus, să vedem dacă astfel vom obține îmbunătățiri ale fotbalului.

Și dacă rezultatele nu vor veni, deși vom avea convingerea că am făcut totul pe acest drum, să căutăm atunci alte mijloace. S-ar putea să existe, viața să ni le arate...

Dar, deocamdată, hai să facem tot ce putem pe aceste căi!

Radu URZICEANU

Pregătiri pentru meciul de tineret România — U.R.S.S.

La 28 august, după cum am mai scris, va avea loc la Ploiești, întîlnirea amicală dintre reprezentativele de tineret ale României și U.R.S.S. Jocul constituie un foarte bun ultim examen al tinerilor noștri fotbaliști înaintea participării la Cupa balcanică *din Grecia (4—8 septembrie).*

În vederea jocului cu U.R.S.S. lotul nostru a făcut o pregătire la Snagov, unde se află de luni. Antrenamentul comun la sfîrșit azi, cu un joc de verificare. La pregătiri au luat parte următorii jucători: Constantinescu *(Politehnica Iași),* Oprea *(„U" Craiova) și* Vișan *(Chimia Rm. Vîlcea) — portari;* N. Ionescu *(Petrolul)* Ianul, Stoicescu *(Politehnica Galați),* Cojocaru *(Steaua),* Marinescu *(Progresul București), fundași;* Antonescu *(Farul),* Sălceanu *(Dinamo București),* Duțan *(Dinamo Bacău),* Dincuță *și* Constantinescu *(Petrolul)-mijlocași;* Pantea *(Steaua),* Oprișan *(Petrolul),* Alecu *(Progresul București),* Panici, Seceleanu *(C.F.R. Timișoara),* Jercan *(F.C. Argeș)* și Șhiopu *(U.T.A.) — înaintași. De la* Dinamo București *nu face parte din lot decît* Sălceanu, *deoarece la această dată echipa bucureșteană se află în Italia, în turneu. În schimb, în lot va intra* Grozea, *după înapoierea echipei A de la* Vichy.

Arbitri români pe listele F.I.F.A. și U.E.F.A.

Federația noastră de specialitate a înaintat la F.I.F.A. lista celor 7 arbitri internaționali. Ea cuprinde pe următorii: Aurel BENTU, Vasile DUMITRESCU, Cornel NIȚESCU, Alexandru PÎRVU, Gheorghe POPOVICI, Andrei RĂDULESCU și Iosif RITTER.

În același timp, F.R.F. a comunicat la U.E.F.A. numele arbitrilor români care pot fi folosiți la meciurile cele mai importante: Aurel BENTU, Andrei RĂDULESCU și Iosif RITTER.

Rapid va juca în Turcia

A doua zi după meciul pe care-l va susține duminică la Cluj, cu Universitatea, cîștigătoarea campionatului internațional feroviar, RAPID BUCUREȘTI, va pleca în Turcia pentru două jocuri amicale.

Primul este programat pentru marți 20 august la Istanbul, în compania campioanei Turciei, Fenerbahce; cel de al doilea — joi 22 august, la Izmir, cu Altai.